

EGLUTĖ

BIRŽELIS * 2003 * JUNE

VOL 54/NR. 6

EGLUTĖ

BIRŽELIS / JUNE / 2003

VOL 54 / NR. 6

PRIE EGLUTĖS SUSIRINKO:

Juk tėtis viską žino....1
Dėkingumas....2

Pasakų senelės pasakos
Sniegena ir partizanas....4
Saulės zuikutis....7
Labas vasaros saulutei....10
Alyvos....11
Žiogas ir skruzdėlė....12
Paparčio žiedas....13

Vaikų kūryba....26

Juokų maišelįs....32

Galvosūkliai...33

**Senolio padavimai,
legendos, istorijos**
Joninės....16
Senolių išmintis....19
Skubėkime gyventi ir
džiaugtis...20
Dzūkų
žemėje....21

Pirmame viršelyje

Julytės Totoraitytės piešinys. Šv. Kazimiero lit. m-kla Cleveland, 11 metų

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata - 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

REDAKTORĖ: Aušra Spitrienė

ADMINISTRACIJA, MAKETAVIMAS, SPAUSDINIMAS: Ričardo spaustuvė. tel.: 708-430-1911

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00 single copy \$1.50, to Lithuania and other countries. \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465. Second class postage paid at Lackport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: Eglute Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465.

JUK TĖTIS VISKĄ ŽINO

Tą vakarą kai miego nesisori
Ir lovoje dar nuobodu gulėti.
Vaikai, išgėrę vakaro arbatą,
Pradėjo tėtį klausinėti.

Juk tėtis viską žino
Ir viską atsakyti gali.
- Iš kur Naktis ateina?
Su smalsumu maža dukrelė tarė.

- Žinai... nusišypsojo tėtis,
Vėlai pavakary...
Kai leidžias sutemų migla.
Ir šienpjoviai užtraukia dainą...
Naktis po darbo, ant žmonių pečių
Paniurusi namo pareina.

- O Rytas - tėti irgi piktas?
Sūnelis nori sužinoti,
Juk taip smagu rytais miegoti
Ir keltis nesisori...

- Žinai sūnau... juk Rytas...
Iš saulės spindulių...
Medum gėles pripildo...
Ir paukščiams atneša linksmų giesmių,
Kurias Naktis paslėpti bandė,
Bet taip ir nepavyko.

O Saulė? Juk nepririšta?
Kaip gali taip aukštai kaboti?
Iš kur žvaigždžių tiek daug?
Mėnulis dar kodėl suplotas?

- Vaikai... Juk žmonės sako...
Auksiniu vežimu Saulutė lekia
Link vartų už kurių Naktis,
Mėnuo primerkęs kairę akį.
Saulutei patalai minkšti
Iš pūko debesų pakloti,
O jums, maži išminčiai, jau seniai
Atėjo laikas eit miegoti!

Lietuvos nacionalinė
M.Mažvydo biblioteka

R.S.

Archipovos Jakaterinos piešinys

DĖKINGUMAS

Edmond De AMIČI

“...Esu tikras, kad tavo draugas niekuomet nesiskundžia savo mokytoju. “Mokytojas buvo piktas ir blogai nusiteikęs”, sakai tu nepatenkintas. Bet atsimink, kiek kartų tu pats šiurkščiai atkirsdavai - tėvui ir savo motinai, su kuriais šiurkščiai kalbėti yra nusikaltimas.

Tavo mokytojui daug kas gali sugadinti nuotaiką.

Pamanyk, kiek metų dirba jis su mokiniais. Ir jei

tarp jų daug gerų ir meilių, tai dar daugiau nedėkingų, kurie piktnaudžiauja jo gerumu ir negerbia jo darbo. Ir pagaliau visi jūs suteikiate jam daugiau karčių negu laimingų valandėlių.

Kad ir šventasis, juo dėtas, vis tiek retkarčiais supyktų. Ar tu pagalvojai, kiek sykių mokytojas ateina į mokyklą sirgdamas? Gal jis irzlus todėl, jog blogai jaučiasi. Ir jam labai skaudu matyti, kaip jūs nieko nepastebite ir piktnaudžiaujate jo silpnumu.

Gerbk, mylėk savo mokytoją, sūneli. Mylėk jį dėl to, kad tavo tėvas jį myli ir gerbia; dėl to, kad jis yra paskyręs savo gyvenimą vaikams, kurie jį veikiai pamirš; mylėk jį dėl to, kad jis apšviečia tau protą, duoda tau žinių ir auklėja tave. Kai užaugsi, ir nei jo, nei manęs nebebus šiame pasaulyje, tikėk manimi, minėsi ne tik tėvą, bet ir mokytoją, ir tada tikrai matysi, koks pavargęs, koks iškankintas taurus

jo veidas. Dabar, žinoma, to nepastebi. Visa tai atsiminsi net ir po trisdešimt metų, ir tau bus labai skaudu, gėda ir liūdna, kad jo nemylėjai ir buvai jam negeras...

Manęs nedžiugina, kad tu myli mane ir nemyli visų tų, kurie tau daro gera: atmink, mokytojas – pirmas žmogus po tėvo ne tik kai tave pagiria, bet ir tada kai tau atrodo, jog jis neteisingas; mylėk jį, kai esti linksmas ir malonus, ir dar labiau - kai jis nuliūdęs. Visuomet mylėk jį. Ir visuomet su pagarba tark žodį “mokytojas”, nes po žodžio “tėvas” - tai tauriausias, švelniausias vardas, kurį tik gali žmogus duoti kitam žmogui.

Tavo tètis”

*Širmi tu mano, atbėk iš pasakos,
Nešinas riterį didį,
Kunigaikštį Lietuvos.
Širmi tu mano, atbėk
Su aukso pasagomis,
Su deimanto kamanomis.*

Ši eilėraštį sukūrė antros klasės mokinys,
Paulius Simanavičius.

I. Išspręsk kryžiažodį:

- [illegible]

1. Galvos papuošalas, kurį nešiojo karaliai. 2. Rankinis duriamasis ginklas. 3. Upė, kuri teka per Vilnių. 4. Duriamasis ginklas. 5. Ginklų nešėjas, riterio padėjėjas. 6. Gėrimas su arbatžolėmis. 7. Trakų ... 8. Karo vadas. 9. Širmas arklys (baltas su maišytais tamsiais plaukais). 10. Laikotarpis, kai niekas tarpusavyje nekariauja. 11. Kuni- gaikščio Kęstučio žmona. 12. Kas saugo pilies vartus?

Iš avelių debesų
Vėjo siūlu vilnoniu,
Mezga pasaką senelė,
Deda pasakų skrynelėn.
Atsisėsk ir paskaityk
Pasakų šalin sugrįžk.

Matai, kad pasakose būna daug
visokių gražių senoviškų ir nevissai
suprantamų žodžių. Bet
nenusimink - Senelė tau paaiškins.

SNIEGENA IR PARTIZANAS

RIMANTAS ŽILVIČIUS

Tą saulėtą birželio pavakarę miško sparnuočius išgąsdino šūviai - tai miško broliai partizanai susikovė su raudonaisiais atėjūnais. Sulėkė vanagų neprietelių devynios galybės. Bet nepasisėkė jiems palaužti partizanų. Kovėsi lietuviai vyras prie vyro. Saulei leidžiantis išblaškyti okupantai, lyg vilkai laižydami savo žaizdas, išnešė kudašių, svetimšališkai keiksnodami.

O miško brolių akyse degė džiaugsmas - laimėtos dar vienerios kautynės. Deja, ne visi vyrai sugrįžo. Girios tankumyne, po užsižiebusiom žvaigždėm, tyliai merdėjo jaunas partizanas. Po galva ginklą pasidėjęs, samanų patalą pasiklojęs, balta migla užsiklojęs.

Saulei patekėjus, mirštantį karį pirmoji pastebėjo šarka.

- Ei, šen, šen! Žmogus po egle!

Šarkos tarškėjimą išgirdo juodvarnis. Jis

Neprietelių

- priešų.

Devynios galybės

- reikia tiek daug,
kad suskaičiuoti
sunku.

Išnešė kudašių

- pabėgo.

Merdėjo

- buvo sunkiai
sužeistas.

Dyvai

- stebuklai.

Postringavimai

- kalbos.

atskrido į artimiausią ažuolą ir apžvelgė aikštelę, kur merdėjo kovotojas už Tėvynės laisvę.

- Kas per dyvai? Guli žmogus ir nesikelia...

Orusis juodašvarkis iš priekinės kišenėlės išsiėmė akinius, o iš pasparnės - knygą "Kaip elgtis miške". Suradęs pastraipą "Žmonės girioje", garsiai perskaitė:

- Nešūkauti, nelaužyti medelių, negulinėti... Kar! - piktai kranktelėjo paukštis ir paskelbė, jog su šiuo žmogumi nedraugausias, nes jis nesilaiko elgesio miške taisyklių. Varnas nežinojo, jog kartais žmogui lieka tik viena taisyklė - garbingas atsisveikinimas išeinant...

Išgirdusi juodvarnio postringavimus, atskubėjo gervė. Ji buvo gailestingos širdies ir, pribėgusi prie sužeisto kario, ėmė žingsniais matuoti nuotolį iki upės.

- Vienas, du, trys... penki... dvidešimt, - skaičiavo gervė. Ji žinojo, kad upe plaukia laivai, o laivuose - žmonės, kurie galėtų pagelbėti kariui.

Kai gervelė pasiekė upę, pakilo saulė, pabudo miškas. Viskas aplinkui pradėjo ūžti, gausti, kleketuoti. Tačiau mirtinai sužeistas

partizanas jau beveik negirdėjo šio gražaus koncerto.

Staiga jį pamatė mažas paukštelis juoda kepuraite, su mažu auksiniu laikrodėliu po kaklu ir baltutėlaičiais marškiniais. Tai buvo sniegena - tylus ir gražus paukštelis. Pamačiusi jaunąjį miško brolių, ji nepuolė triukšmauti kaip šarka patarška ar visų taisyklių žinovas juodvarnis.

Sniegenėlė nusileido ant kario krūtinės ir išvydo krauju nudažytą jo apdarą.

- Kas tau? - tyliai paklausė.

- Kliudė stribo kulka...

Sniegenai labai pagailo kario ir ji visu savo kūneliu prisispaudė prie kraujuojančios žaizdos. Tačiau kraujas nesiliovė sunktis, ir baltieji sniegenos marškinėliai tuoj nusidažė partizano krauju.

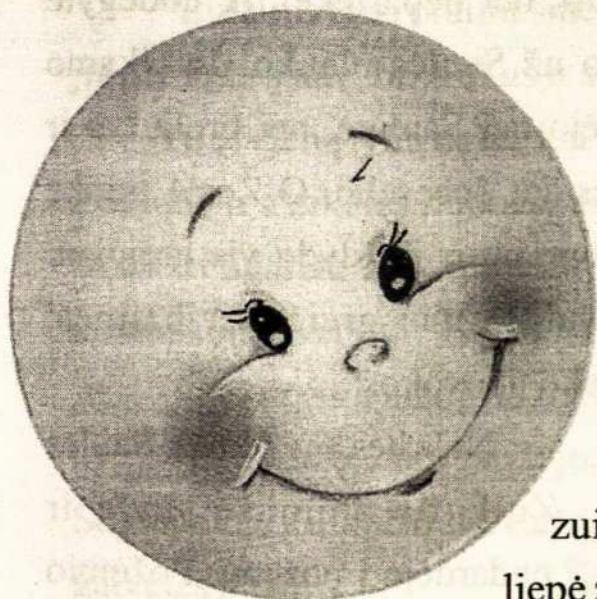
Kai vėl įsižiebė žvaigždės, miško brolis paskutinį kartą pravėrė lūpas:

- Ačiū tau, mažasis paukštelė. Aš jau jus palieku, o tu nešiok mano krauju nudažytus marškinėlius ir visiems lietuviams primink išėjusį miško brolių...

Nuo to laiko sniegena ir dėvi raudonus marškinėlius. O kad daugiau niekada nematytų neregėtų, kaip vasaros gražume už Tėvynę jauni vyrai žūsta, vasaroti išskrenda toli į šiaurę.

SAULĖS ZUİKUTIS

AVA SAUDARGIENĖ

Saulė anksti atsikėlė, nusiprausė skaistų veidą. Susišukavusi ilgus plaukus, nuleido juos į Žemę, kad šviestų ir šildytų žmones. Sukvietusi savo auksinius zuikučius, pasodino ant debesėlio ir liepė žaisti. O kad debesėlis nenuplauktų kitur, jį vienu plauku prisirišo prie savo auksinio sijono.

Vieni palikti zuikučiai pastatė ilgas auseles, pakėlė trumpas uodegėles, sidabriniu pamušalu pamuštas, ir ėmė žaisti: kūliais risti, rateliu suktis, oželiais šokti. O kai pavargo, susėdo debesėlio viduryje ir uždainavo:

Ai-da, ai-da, vaikučiai, Auksinės Saulutės zuikučiai!

Ai-da, ai-da, liu liu lia! Mūs namučiai ši sala!

Nei į Marsą ar Venerą neina mūsų raketa,

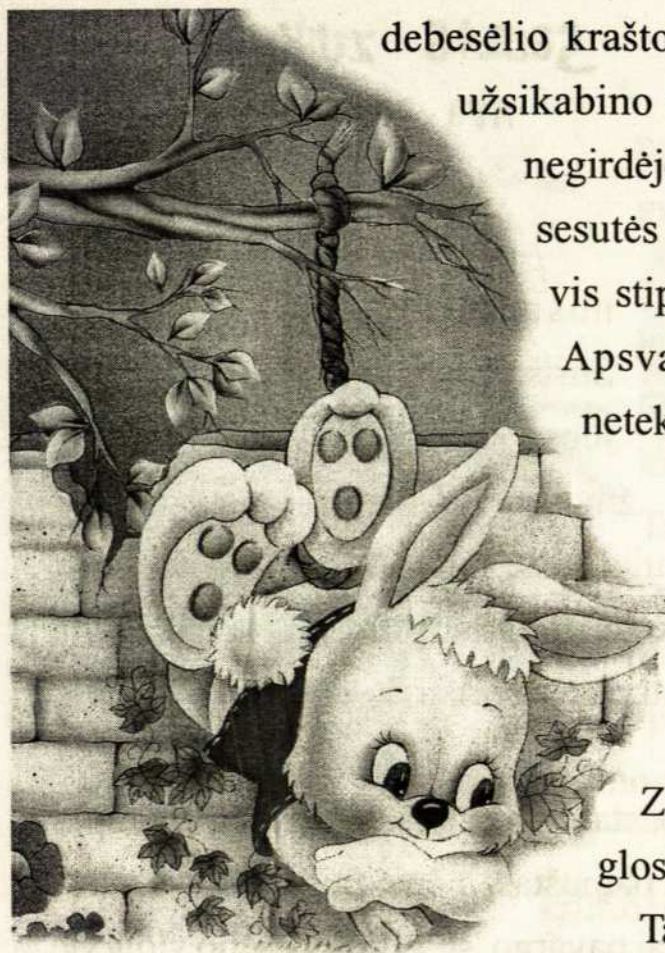
Ai-da, ai-da, liu liu lia! Mums į Žemę nevalia!

Plaukia, plaukia debesėlis, o žvaigždės jam

kelią rodo.

Ai-da, ai-da, liu liu lia! Mylim savo namelius!

Vienas Zuikutis nenorėjo nei šokti, nei dainuoti. Užvertęs galvutę žiūrėjo į mėlyną dangų ir stebėjos - kiek daug jame žvaigždelių! Suskaičiavo penkias Pietų Kryžiaus žvaigždes ir susimaišė. Pradėjo iš naujo. Skaičiavo skaičiavo, bet niekaip nesuskaičiavo. Tada jam parūpo, kas yra po debesėliu. Įsikibo į debesėlį ir didelėm, nustebusiom akim žiūrėjo į Žemės rutulį, kuris skriejo erdve. Ups! - kojytė paslydo, uodegytė nulūžo, ir Zuikutis nuvirto. Griebė

debesėlio krašto, bet nepasiekė, tik uodegytė užsikabino už Saulės plauko. Jo riksmo negirdėjo nei Saulutė, nei broliukai ir sesutės ant debesėlio. O Žemė traukė vis stipriau, ir jis slydo vis greičiau. Apsvaigęs nuo greičio ir baimės, neteko nuovokos.

Nukritęs ant Žemės, Saulės Zuikutis pramušė skylę ir nudardėjo į požemį. Požemio rūmuose gyvena karalaitė Tamsutė. Užtikusi Saulės Zuikutį, tol slaugė, bučiavo, glostė, kol Zuikutis visai atsigavo.

Tamsutė parodė Saulės Zuikučiui savo auksinius rūmus, leido žaisti visais žaisliukais, juokino, linksmo, bet jis vis tiek buvo liūdnas.

- Kas tau? - paklausė Tamsutė. - Ar tau čia negera?

- Labai gera, - atsakė Zuikutis.

- Tai kodėl nedainuoji? Kodėl liūdi?

- Aš noriu namo...

- Namo? Mano namai - tavo namai! Argi tau čia negera?

- Čia gera ir gražu, - mandagiai atsakė Zuikutis ir tyliai pridėjo: - Bet namuose geriau ir gražiau.

- Aš tave išgelbėjau. Tau viską daviau. Pasilik pas mane! - maldavo Tamsutė.

Zuikutis dėkingas šypsojosi, žaidė, dainavo, bet jo dainos liūdnai skambėjo. Šoko gražiausius šokius, bet kojytės nedarniai pynėsi, uodegytė virpėjo. Tamsutė vis naujus žaislus jam nešė, vis meiliau mylavo.

Zuikutis tarsi pralinksmėdavo. Laiminga Tamsutė manė, kad jis pamiršo saulę, broliukus ir sesutes.

Bet vieną tylią naktį, kai visa Žemė miegojo, pabudo Saulės Zuikutis ir atsikėlęs liūdnas klaidžiojo didžiulėse Tamsutės rūmų salėse. Pagaliau atsitūpė tolimiausiam rūmų kampelyje ir ėmė nesulaikomai verkti:

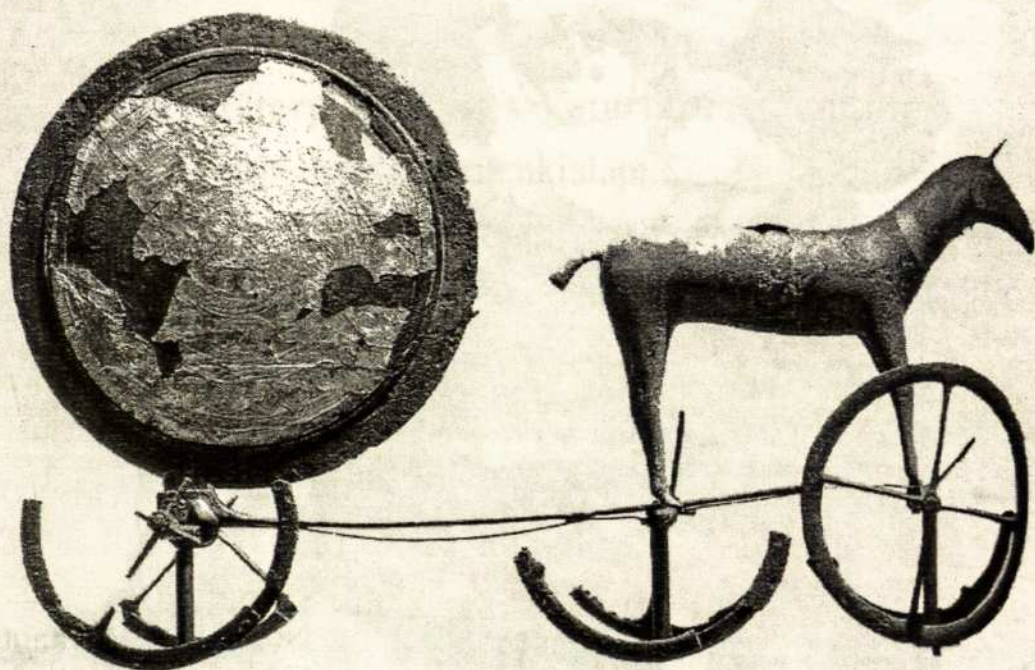
- Aš noriu namo! Aš noriu namo!..

Taip šaukė, taip raudėjo, kad net mieganti Tamsutė išgirdo. Sugraudinta Zuikučio sielvarto, padėjo savo švelnią rankelę jam ant galvutės ir tarė:

- Aš galiu gražinti tave namo. Bet žinok, jei pasiliksi mano rūmuose, gyvensi ilgai ilgai, o jei sugrįši į Saulę, gyvensi tik vieną trumpą valandėlę. Rinkis!

Neilgai galvojo Saulės Zuikutis. Pakėlė skaisčiais žiburėliais sužibusias akis į Tamsutę ir sušuko:

- Namo! Į Saulę! Kad ir trumpai valandėlei. Noriu dar pamatyti broliukus ir sesutes, sužinoti, kaip jiems sekasi.

Viena iš senovės legendų sako, kad saulė buvo įdėta į auksinį vežimą ir ją tempia per dangų arkliai

Labas vasaros saulutei

Vytė NEMUNĖLIS

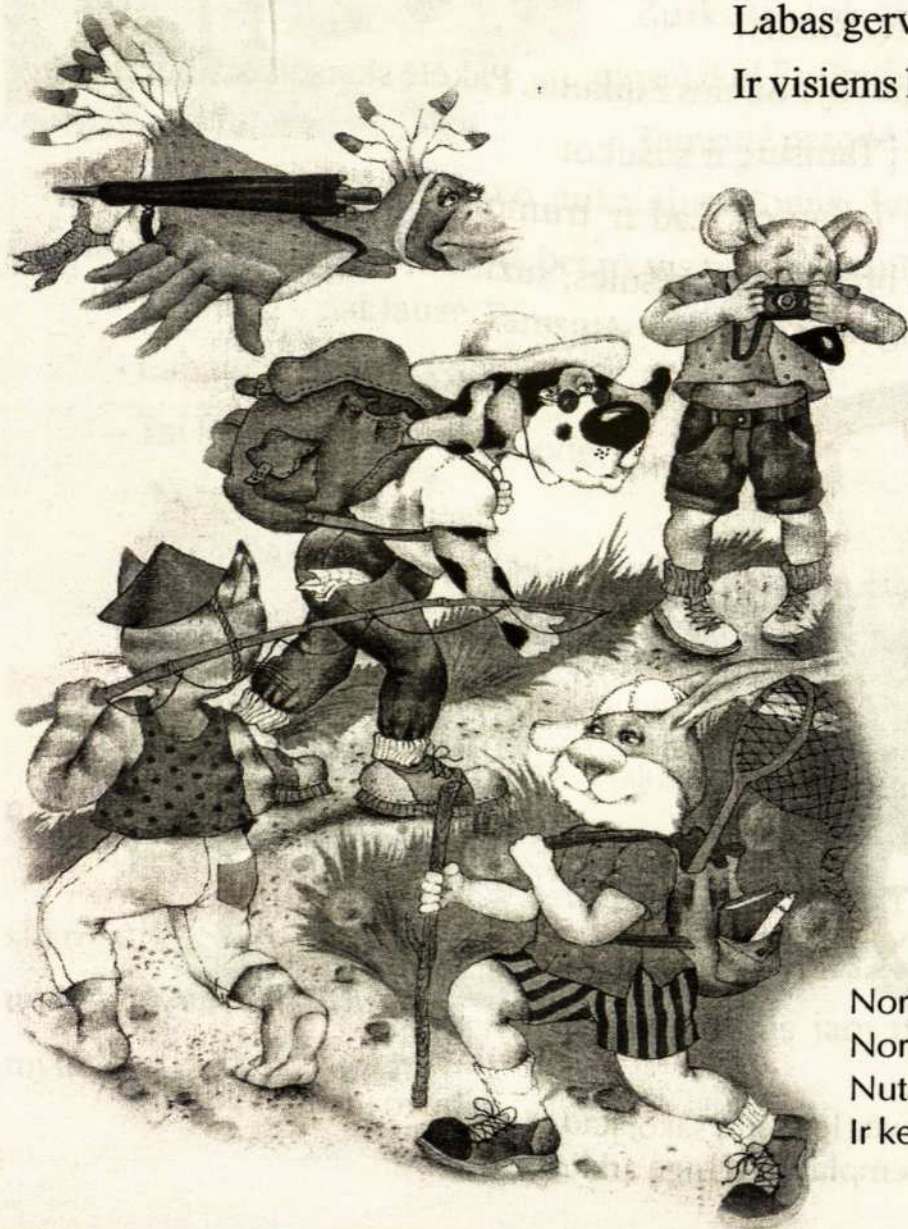
Labas vasaros saulutei,
Labas pievoms ir miškams,
Labas gervei ir gegutei,
Ir kiškučiams, ir vilkams!..

Nebereiks daugybės knygų
Vis nešioti su savim,
Dvejetuką tartum grybą
Upėn įmečiau žuvim...

Žirnio mėlynas žiedelis
Pamokins mane gamtos,
Ir papurgalvis paukštelis
Man čiulbėjęs nenustos.

Bėgdamas ežia kiškiukas
Man kaip draugas nusijuoks,
Ir kiekvienas kupsteliukas
Su manim pievelėj šoks.

Labas vasaros saulutei,
Labas pievoms ir miškams,
Labas gervei ir gegutei,
Ir visiems laukų vaikams.

Norim šėlti, išdykauti!
Norim norim poilsiauti!
Nutarė penki draugai
Ir keliauja sau linksmai!

ALYVOS

PaSaKa

Vienos didžiulės šalies valdovas sunkiai sirgo. Prieš mirdamas karalius pasikvietė savo dukrą ir tarė:

- Dukra, kai tu gimei, aš paskelbiau, kad tu ir visa karalystė atiteksit žmogui, išauginusiam nepaprastą augalą. Gaila, bet iki šiol, matyt, niekam tai padaryti nepavyko. Būk tvirta ir kantriai lauk.

Princesė laukė. Ir vieną dieną ją aplankė kuprotas, barzdotas senelis. Jis tarė:

- Princese, tą dieną, kai tu gimei, ir man gimė sūnus, o jo rankoje aš radau sėklą. Tą sėklą aš pasėjau ir iš jos išaugo gražus augalas. Dabar tas augalas žydi, bet mano sūnus nemato jo žiedų, nes nuo gimimo neatmerkė savo akių. Taigi, princese, nežinau, ar tas augalas kuo nors ypatingas, bet mano sūnus prašė jį tau parodyti.

- Princesė sutiko. Jai buvo be galo įdomu ir smalsu. Senelis nuvedė mergaitę prie krūmo, kuris žydėjo nuostabiomis žiedų kekėmis. Ji pirmą kartą matė tokius žiedus, todėl ilgai jais grožėjosi ir tarp gausybės keturlapių žiedelių pastebėjo vieną penkialapį.

- O kodėl tu kitoks? – Tyliai

sušnibždėjo Princesė. – Gal tu
stebuklingas?..

Ji atsargiai nuskynė žiedelį. Tuo metu
ji galvojo apie akląjį jaunuolį. Princesė labai
norėjo, kad jaunuolis išvystų tą augalą, su
kurio sėkla rankoje atkeliavo į šį pasaulį. Ir
ką jūs manote? Princesės troškimas išsipildė.

Jaunuolis praregėjo ir tapo karalystės valdovu, o
tas augalas iki šiol auga įvairiuose pasaulio kraštuose. Mes jį vadiname
alyva. Dar ir šiandien daugelis žmonių sugalvoja norą ir ieško penkialapio
alyvos žiedelio, o kai suranda, tiki, kad noras būtinai išsipildys.

ŽIOGAS IR SKRUZDĖLĖ

IŠ ANTONO TATARŲS KNYGOS

"PAMOKSLAI IŠMINTIES IR TEISYBĖS"

Skruzdėlė, sunkiai vilkdama savo
nešulius, ėjo miško takeliu.

Staiga, kur buvęs kur nebuvęs,
jai ant tako stryktelėjo žiogas ir sako:

- Sesele, ko tu taip vargsti?
Matai, kokia graži diena. Tik dainuok
ir linksminkis!

Skruzdė pažiūrėjo į žiogą ir
palingavo galvą:

- Dirbti reikia, o ne linksmintis.

Aš ruošiu maisto atsargas žiemai.

- Dar ko! – nusijuokė žiogas.

– Sek mano pavyzdžiu. Aš groju, dainuoju ir taip leidžiu laiką.

- Na, na! – sumurmėjo skruzdėlė ir, pasiėmusi nešulius, nuėjo savo keliu.

Taip visą vasarą žiogas grojo ir dainavo kartu su drugeliais ir vabalėliais. Vasara baigėsi. Atėjo rūsti žiema. Papūtė vėjas ir ėmė nešioti snaiges.

Sušalęs žiogas pasislėpė po lapu, bet šaltis ir alkis privertė jį prašyti skruzdėlės pagalbos.

Sesele, padėk! – atėjęs prie jos namų lango sušnabždėjo žiogas. – Duok man grūdelių, juk tu per vasarą ir rudenį daug jų prisinešei.

O tu ką veikei visą vasarą, kai aš dirbau? – paklausė pravėrusi langą skruzdėlė.

- Aš grojau ir dainavau, - atsakė drebedamas žiogas.

- Tai dabar pašok! – pasakė skruzdėlė ir uždarė langą.

Paparčio žiedas

Pašaka

Saulė švietė aukštai danguje, o dvi linksmos boružėlės ropinėjo didžiuliais paparčio lapais ir čiauškęjo:

- Ei, ar tu žinai, koks čia augalas? – staiga susidomėjo Vienataškė.

- Žinau, tai papartis, - atsakė Dvitaškė.

- Ar čia tas pats papartis, kuris žydi Joninių naktį? – dar labiau susidomėjo Vienataškė.

- Na taip... - murmtelėjo Dvitaškė.

- Aš girdėjau, kad tas žiedas stebuklingas, - nenurimo boružėlė.

- O kas tau iš to? – niekaip nesuprato Dvitaškė.

- Nieko, man tik labai įdomu pažiūrėti, kaip atrodo stebuklingas paparčio žiedas, - svajingai nusiteikusi kalbėjo Vienataškė.

- O man, manai, neįdomu? – atsiliepė Dvitaškė. – Aš tik nežinau kada bus Joninių naktis.

- Šiąnakt! Joninių naktis kaip tik šiąnakt! – į boružėlių pokalbį įsiterpė pats papartis.

- Ar tu tikrai pražysi? – vos ne vienu metu paklausė sesės.

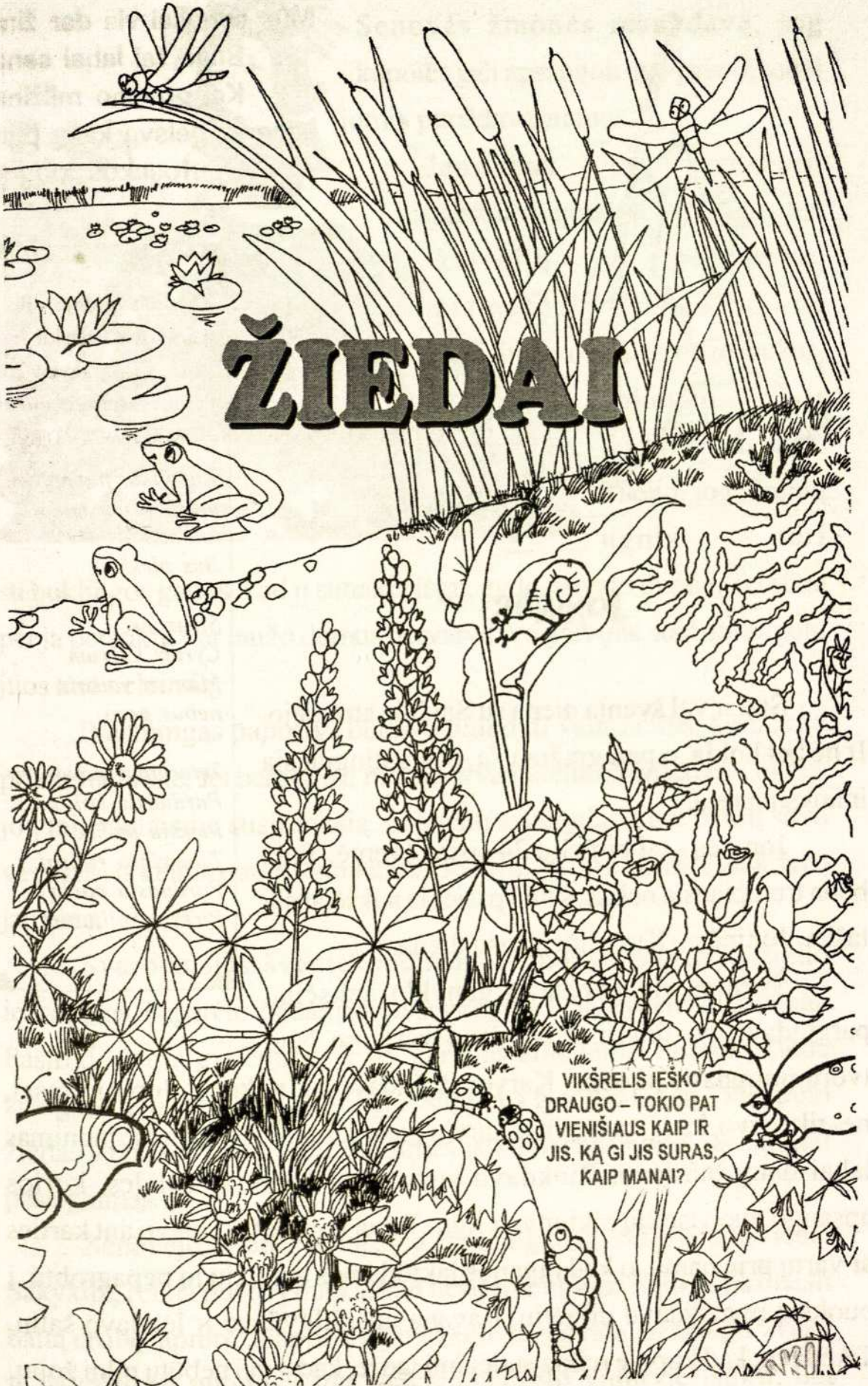
- Taip, bet mano žiedas žydės labai trumpai, todėl jums teks nemiegoti ir niekur iš čia nesitraukti, - geranoriškai paaiškino papartis.

Ir boružės niekur nuo jo nesitraukė. Atėjo naktis. Dangaus viduryje pakibo ryškus mėnulis, o aplink jį sutūpė žvaigždės. Miške šmėkščiojo paslaptingi šešėliai. Abi boružėlės nemirksėdamos stebėjo papartį. Tik staiga pačiame paparčio viduryje jos išvydo neapsakomo grožio šviesą, kuri raibuliavo, mirguliavo įvairiausiomis spalvomis. Iš nuostabos ir džiaugsmo boružėlės net apsikabino, o papartis tyliai sukuždėjo:

- Štai ir viskas...

Nuostabioji šviesa užgeso, o miške buvo girdėti balsai žmonių, kurie ieškojo paparčio žiedo.

ŽIEDAI

VIKŠRELIS IESKO
DRAUGO – TOKIO PAT
VIENIŠIAUS KAIP IR
JIS. KĄ GI JIS SURAS,
KAIP MANAI?

Kiek legendų, padavimų
Mūs senoliai vis dar žino.
Buvo tai labai senai,
Kai gyveno milžinai,
Laumės gelsvą kasą pynė
Iš tautosakos lobyno.

JONINĖS

Štai ir vėl šventa diena su Saulele atriedėjo.
Ir ne bet kokia, o pati gražiausia, paslaptlingiausia
ir linksmiausia.

Joninės - tai birželio 24-osios šventė. Tada
būna trumpiausia naktis, saulė pasiekia aukščiausią
tašką. Joninės – Kupolinė, Rasų diena.

Šventės išvakarėse iš ganyklų anksčiau
pargindavo gyvulius ir uždarydavo tvartuose. Nuo
tvorų nuimdavo puodus. Karves išgindavo tik nukritus Joninių rasai,
nes tikėdavo, kad ji gali atimti karvių pieną. Joninių išvakarėse jaunimas
labai daug burdavo. Rinkdavo kupoles – devynias žoleles, kurios
apsaugo nuo visokių piktumų ir ligų. Tokią kupolę iškeldavo ant karties
ar vartų prie namų, o kad raganos lakiodamos ant ližių jų nepagrobtų, į
puokštę įmaišydavo dilgėlių. Ragana nusidilgydavo ir lėkdavo šalin.
Tikėdavo, kad kupolę reikia sudeginti lauže, kad javai nebūtų pilni žolių.

Senolis girdėjo - jūs
irgi paklausykite ir
kitiems pasakykite ko
liaudies išmintis moko.

GARSŲ PAMĖGDŽIOJIMAI

*Kurapka, pamačiusi
medžiotoją, sako
kitoms:
Bus plekšt!*

*Strazdas:
Čyrum Čierum,
Man su vaikais
nebus gero.*

*Tetervinas pavasarį:
Parduosiu kailinius,
Pirksiu pačią!
Tetervinas rudenį:
Parduosiu pačią
Pirksiu kailinius!*

Senovės žmonės manydavo, jog kupolės gali apsaugoti nuo gaisro, todėl jomis puošdavo namus.

Jaunimas ir vyresnieji susirinkdavo gražiose vietose: ar ant kalvelių, ar paupiuose, atsinešdavo maisto, ir visi vaišindavosi. Užsidegę laužus, šokdavo ir dainuodavo.

Tikėjo, jog Joninių ugnis turi

stebuklingos galios, kad ji suteikia jėgų, gydo, apvalo dvasią. Tereikia per ją peršokti. Per laužo dūmus pervarydavo galvijus, kad apsaugotų juos nuo nelaimių.

Prasmingas paprotys būdavo plukdyti vainikėlius, kartais su pritaisyta žvake. Jei bernelio ir mergelės vainikėliai susitikdavo, tikėta, jog tais metais jie susituoksia. Mergaitės mėtydavo ant beržų savo vainikus. Iš kelinto karto vainikas užkibdavo, tai po tiek metų laukdavo jaunikio.

Svarbiausias šventės momentas būdavo paparčio žiedo ieškojimas. Paparčio žiedas pražysta vidurnaktį, jis žydi labai trumpai. Pasirodo kartą gyvenime, ir tik geriems žmonėms. Suradęs žiedą žmogus tampa visagalis, turtingas, supranta gyvulių kalbą... Paparčio žiedas - tai išminties, meilės, laimės įsikūnijimas, todėl jis sunkiai pasiekiamas.

Senovėje žmonės manė, jog esą daug būdų suieškoti tą žiedą. Sakykim, reikia nueiti į mišką, kad nesigirdėtų šuns lojimo, pasitiesti baltą drobę, apibrėžti aplink šermukšnio lazda ratą, užsidegti žvake ir pavožti po puodu. Tada atsiklaupus rato viduryje laukti, bet

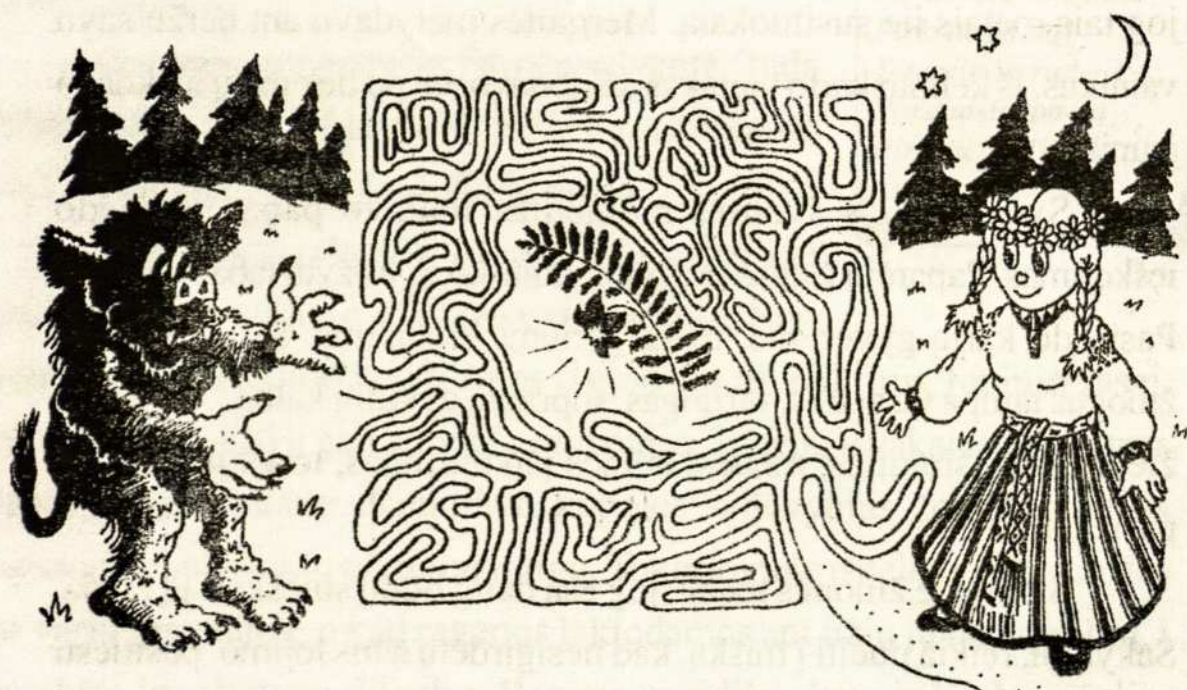
nesidairyti ir nieko nebijoti. Stebuklingo žiedo ieškoma ne būriu, tik po vieną.

Joninių ryto rasa - tai sveikata ir grožis. Ligoniai, norėdami pasveikti, braidydavo po rasą. Nusiprausęs ar išsivoliojęs rasoje, būsi "kaip iš pieno plaukęs". Per Jonines magiškos galios turi ir vanduo. Šventės išvakarėse ar ankstų rytą, prieš saulės patekėjimą, žmonės eidavo į upes maudytis.

Tai turėjo sugrąžinti jaunystę, suteikti išminties. Jaunimas tą naktį nemiegodavo iki pat aušros. Mat kas šventės naktį neužmigs, igys gydomosios galios.

Prašvitus Joninių rytui šeimininkai eidavo apžiūrėti javų, kad būtų geresnis derlius, nuo javų nukrėsdavo rasą. Žmonės manė, kad kuo didesnė Joninių ryto rasa, tuo didesnis bus derlius.

Daugybė paslaptinių ir gražių dalykų vyko per Kupolines. Upeliais tekėjo tyras vanduo, laužuose degė švari ugnis, o žmonės mokėjo džiaugtis. Tuomet ir paparčio žiedą tai vienam, tai kitam pasisekdavo rasti.

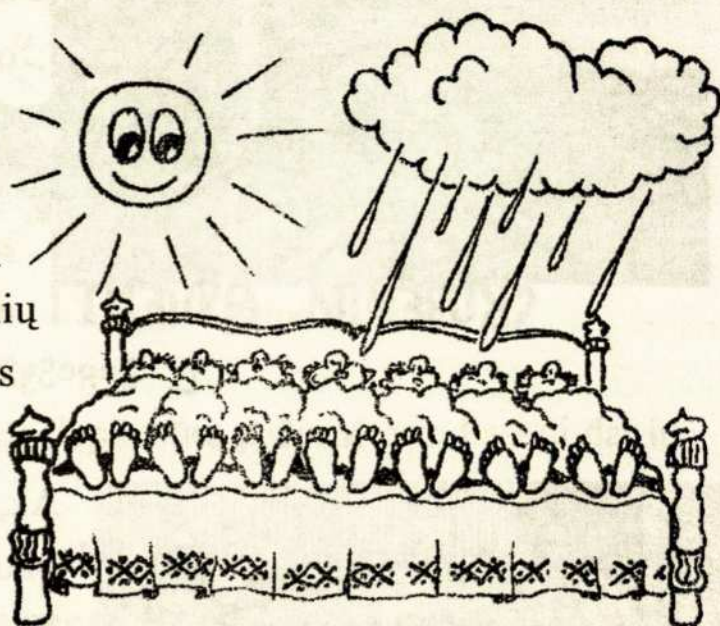

Jei surasi paparčio žiedą, tai tapsi išmintingu ir turtingu,
o jei ne, tai miško pabaisa nusineš į tankmes.

SENOLIŲ IŠMINTIS

Liepos 10 diena – Septyni miegantys broliai

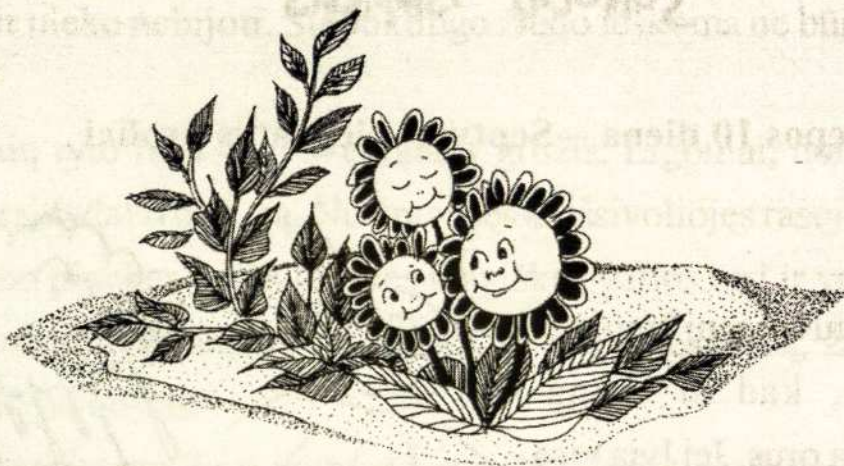
Lietuvoj seni žmonės pasakoja, kad ši diena pranašauja orus. Jei lyja visą savaitę, pradedant Septynių miegančių brolių diena, tai lis ir visas septynias savaites. O jei šviečia saulutė, tai visas septynias savaites ir švies.

Liepos 16 diena - Škapliera

Ši diena žymi rugiapjūtės pradžią. Seniau žmonės tą dieną stengdavosi nieko nedirbti, nes jei nors šapelį pajudinsi, tai vėjai nuplėš stogus. O dar ir varnos gali užpulti ir klojimo stogą išdraskyti. Taigi stengėsi per Škaplierą nedirbti.

SKUBĖKIM GYVENTI IR DŽIAUGTIS

L. DegeSyS

Ak, vasara vasara žūva!
Skubėkim greičiau pro medžius,
Kol dar neužmigo žuvys,
Kol gėlės supranta žodžius.

Kol dar nepradėjo lyti -
Kasdieną, ilgai, pilkai,
Kol kvepia baltos gėlytės,
Ir klega vaikų pulkai.

Kol čiulba vasaros paukštis,
Kol šviečia saulė smagiai -
Skubėkim gyventi ir džiaugtis,
Lyg tie spalvoti drugiai.

Ateis rugsėjis ir spalio,
Miškuos nebeliks vaikų,
Ir tik mėnulis sušalęs
Šypsos virš tuščių laukų!

Dzūkų žemėje

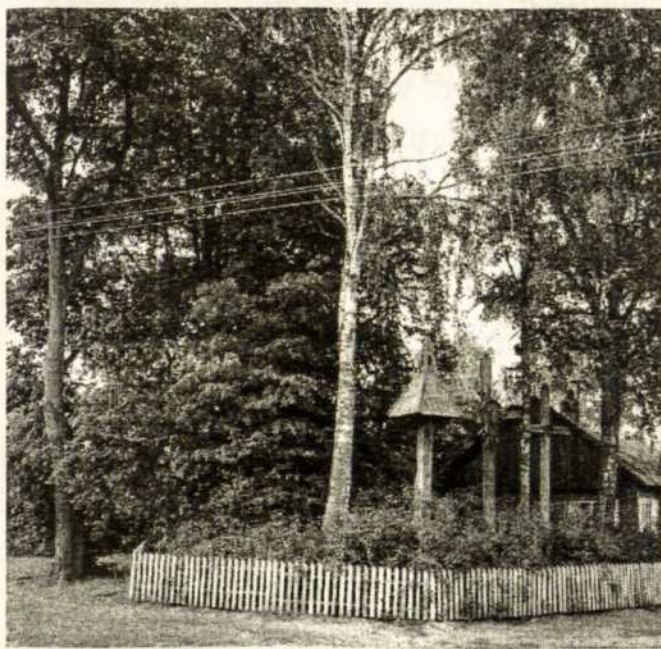
Sigitas Geda

Vienas mokytas žmogus kitados norėjo nubraižyti tokį žemėlapi, kuriame visi jo žemės daiktai būtų pažymėti. Nubraižęs tokį žemėlapi, žmogelis ūmai suprato, kad reikia braižyti dar vieną, kuriame ir jo žemėlapis būtų pažymėtas... Paskui dar ir dar vieną.

Taip bus ir man apie Dzūkiją rašant: parašysiu jums šį laišką, tada reikės dar vieną pridurti apie tai, ką pirmajame parašiau. Geriausia

Dzūkijos sostinė - Alytus

Zervynos kaimas prie Varėnos

gal bus pradėti nuo tos vietos, kur esu gimęs - Leipalingio ir Veisiejų, mažyčių, susitraukusių nelyg seno sūrio pentys miesteliūkščių Pietų Lietuvoje. Jeigu tikėtume labai senais raštais, kitados čia gyventa jotvingių. Labai narsios senovės baltų genties, savo kalba artimiausios prūsų kalbai,

kuri, deja, irgi labai seniai išnykusi.

Apie prūsus jūs visi, be abejonės, esate girdėję, bent jau apie Herkų Mantą - tai jau tikrai. Senovės jotvingių didžiausias kunigaikštis buvo Skomantas, jo kunigaikštystė arba, kaip dabar pasakytume, valstybė vadinosi Jotva, Jotvingija, kitų dar Kirsnovija vadinta, tačiau

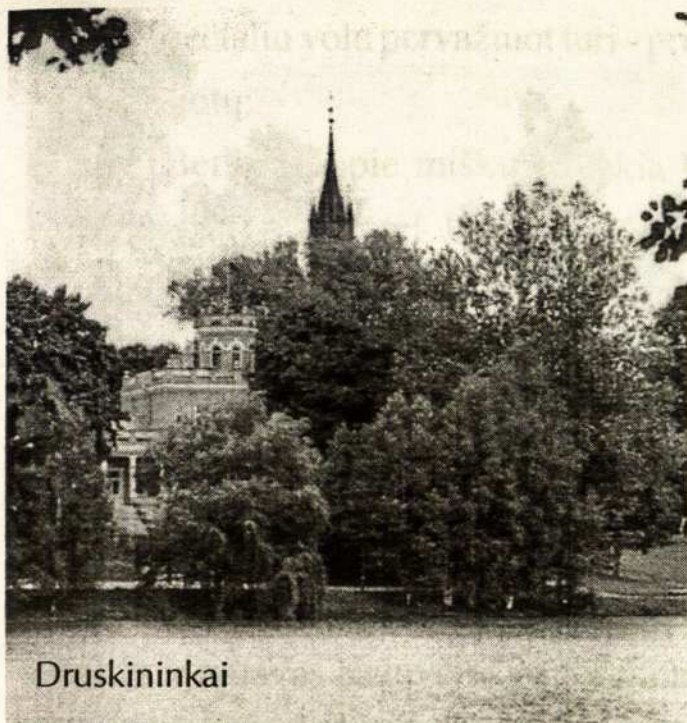
daugelio svetimų genčių spaudžiama sunyko jinai trylikto amžiaus gale. Rašoma, kad užžėlė tada didžiuliai žemės plotai abipus Nemuno miškais ir krūmynais, ir tik tada, kai Vytautas su Jogaila sumušė kryžiuočius Žalgirio mūšyje (1410 m.), gyventojai iš kitų Lietuvos kraštų vėl pradėjo keltis į Pietų Lietuvą. O kodėl jinai Dzūkija vadinama?

Ogi todėl, kad... dzūkuoja. O ką reiškia dzūkuoti? Dzūkų tarmės pavyzdžiai - dzievaži ar dzie, aita, neštau vietoje "eičiau, neščiau". Ir dar daug ypatybių. Visų neišvardysi. Lietuvoje net ir atskiri kaimai vienas nuo kito savo kalbėsena truputėlį skirdavosi, tai ką čia visą Dzūkiją keliais sakiniiais apibūdinsi, o jinai - ne tokia maža. Dzūkų net ir už Lietuvos sienų esama, Lenkijoje ir Baltarusijoje. Be pietinių dzūkų, senųjų jotvingių ir sūduvių palikuonių, esama dar ir rytinių dzūkų (Ignalina, Švenčionys ar Švenčionėliai). Esama ir žemaičių dzūkų, bet šitų jau su tikraisiais gink Dieve nemaišykite, jie gyvena giliai Žemaitijoje, apie Veivirženus ir Pajūralį, kalbėdami irgi "ciksi".

Dzūkija, tiesa, dar ir Dainava vadinta ir vadinama, daug kaimų Dzūkijoje - Dainaviškiai. Gal todėl, kad šitam krašte kaip reta žmonės dainingi. Kompozitorius Bronius Kutavičius jų kalbos pasiklausęs, taip ir pasakė: "Tie dzūkeliai ne kalba, o dainuoja..." Patiems dzūkams taip neatrodo, jie mano, kad jų kalba lietuviškiausia, o visi kiti, visi kitaip

Kapčiamiestis

Druskininkai

šnekantys, "žemaičiuoja".
Net artimiausi jų kaimynai
- sūduviai, dabar
suvalkiečiais vadinami. Šit
kaip!

Savo sostine dabar
dzūkai laiko Alytų, didelį
miestą Nemuno vingyje.
Tiesa, ne visi. Vincas
Krėvė-Mickevičius,
didžiausias dzūkų
rašytojas, gimęs

Subartonių kaime, labai netoli Merkinės, didelius mokslus išėjęs ir
daug gražių knygų parašęs, su tuo nesutiktų. Jo "Dainavos šalies
senų žmonių padavimus" ar "Šarūną" skaitydami, visai kitus, dabar
jau sunykusius, o senovėje stiprius ir galingus, miestus, pilis rasite.
Tarp jų, žinoma, Merkinę, Liškiavą ir legendinį Raigardą, per tvaną
kiaurai žemę prasmegusį.

Raigardas - padūmavęs slėnis pušynų ir eglių dugne - atsiveria
netoli Druskininkų, jau prie Baltarusijos. Galima ir pėsčiomis paėjėti,
kaip kad eidavo Druskininkuose gyvenęs kitas dzūkas - Konstantinas
Mikalojus Čiurlionis, palikęs mums savo muziką ir tapybą. Miškas,
jūra, dangus, fantastiški debesys ir ežerai su baltomis vandens
lelijomis, - ar matėte? Tai jo paveiksluose, preliuduose ir simfonijose,
jo užrašytose dzūkų dainose. Kad ir "Pabėk, bareli!" arba "Aš
padainuosiu dainų dainelę". Ar girdėjote?

Dabar gal jau tik Veronika Pavilionienė taip gražiai padainuoja,
o anksčiau kiekviename sodžiuje galėdavai išgirsti. Ypač per
šienapjūtę, rugius kertant ar linus minant, o taip pat žiemai atėjus.

Jeigu dabar laimingi sau namie sėdite ir šį rašinį skaitote, tai

nepatingėkit ir koki nors tėvelių ar senelių Lietuvos žemėlapi susirasti. Iš apačios pažiūrėję, ten, kur Lietuvos ir Lenkijos žemės susikerta, nuo Seinų ir Punsko šalies vis aukščiau nosį kelkite, akimis pamirksėdami: pro Lazdijus ir Veisiejus, Leipalingį ir Merkinę jau beveik lig pat

Lazdijai

Marcinkonių nukeliavote! Galite Merkyje pasitaškyti, apie upėtakius pasvajoti, galite ir į didžiausią visoje Pietų Lietuvoje raistą - Čepkelius bent mintyse nusibastyti. Kitados ten rečiausių paukščių, pavyzdžiui, tetervinų būta, apie tai iš šių kraštų kilęs gamtininkas Tadas Ivanauskas savo knygoje "Gamtininko užrašai" labai gražiai rašo. Ar dabar jų bent porelė dar likusi, aš nežinau, tačiau spanguolių - tai jau tikrai esama. Ypač ankstyvą pavasarį, kai vitamino C trūksta, vaikams jas smagu paskanauti. O Tadas Ivanauskas, savo jaunystėje buvo net į Braziliją nusibastęs, ne vieną retą paukštį ir žvėrį sumedžiojęs, ne vieną iškamšą, kriauklių ir drugių kolekciją į Kauną dar prieš karą Gamtos muziejui parvežęs. Tas garsus mokslininkas net tris toms knygu su gražiais piešiniais apie Lietuvos paukščius yra parašęs. Aprašyk tu man visus mūsų paukštelių! Tą išties tik dzūkas galėjo, tokiose didelėse giriose užaugintas...

O kur iš Marcinkonių norėtumėte pasukti? Gal prie Ūlos, kur sakoma didelių lašių būta. Į Zervynas, tokį kupstinį kaimą prie upės? Kas uogaut ir grybaut netingi, tas šiose giriose tikrai turės ką veikti; kas užaugęs ūkininkauti ketina, tam lengva nebus. Žemelės čia "liesos", gelsvos smiltys vėjo nešiojamos. Jeigu kas žirnių pasėja,

tai su specialiu volu pervąžiut turi - prispaust, suvoluot, kad varnos neišnešiotų...

Bet gana apie miškus! Kokia Dzūkija, jeigu jos ežerus ir ežeriukus užmiršime! Jeigu nuo Valkininkų Alytaus plentu pro Daugus, Butrimonis, Nemajūnus ar kurį kitą Dievulio užmirštą bažnytkaimį, sodžių pasuksim, visur tarp molinių kalnų žiburiuos, žvelgs jie į mus gražiais vardais pavadinti, o kiti ir visai be vardų - vandenys, vandenėliai. Didžiausi, žinoma, Dusia ir Metelių ežeras, vos ne Kauno, vos ne Kuršmarių plotai.

Nesuspėsiu jums apie aukštus Dzūkijos piliakalnius, apie baltas ir rausvas bažnyčias papasakoti. Vienos jų, kaip Merkinės, dar Vytauto Didžiojo viešpatavimą mena, kitos Liškiavos - vienuolius domininkonus, aštuonioliktame amžiuje net iš Italijos pakviestus meistrus ir pameistrius. Tiesa, neištvėrė tie juodaakiai pietiečiai lietuviškų žiemų, ar dar bala žino kokio šišo vejami, iškūrė atgal į savo Sicilijas, viso darbo pabaigti nespėję...

O Perloja, kur Vytautui pastatytas paminklas, o Punia, kur Margiris su savo kariais kitados susideginęs? Varėna, Eišiškės, Zietela, Gervėčiai, Pelesa... Čia vienas žmogus per naktį medinę bažnytelę lietuviams pastatė. O sakom - stebuklą nebūna.

Perloja, kurioje pastatytas paminklas Vytautui.

Iš mūsų kūrybos

JAV Švietimo Tarybos skelbto konkurso laimėtojų rašiniai skirti Mindaugo karūnavimo metinėms.

Iš laikraščio "ĄŽUOLAS" 1253.7.6.

Mindaugo karūnavimas. Šiandien visos baltų gentys džiaugiasi ir švenčia Kunigaikščio Mindaugo vainikavimą karaliumi. Tai vyko katedroje, kurią lietuviai statė. Buvo šimtai svečių ir jie suvežė visokių dovanų karaliui: šarvų, žirgų, brangakmenių, kalavijų ir t. t. Mindaugas vilkėjo brangius šarvus ir raudoną mantiją. Jo žmona buvo pasipuošusi mėlyna šilkinė suknele, gražiais karoliais, aukso ir sidabro apyrankėmis. Kai Mindaugas ir jo žmona važiavo, visi mėtė gėles.

Naujasis karalius Mindaugas
Iliustracija Vyto Skripkausko

Ceremonija prasidėjo antrą valandą dienos. Mindaugas su žmona ėjo artyn sosto - ir visi vyrai ir moterys nusilenkė. Mindaugas priėjo prie vyskupo ir atsiklaupė. Vyskupas paklausė: "Ar tu, Mindaugai, pažadi saugoti ir ginti visą Lietuvą nuo karo

ir nuo visokių nuodėmių?" "Taip", atsakė Mindaugas. "Ar tu pažadi, kad vesi visus lietuvius tik dorybės keliais?" "Taip", atsakė Mindaugas.

Tada karaliui Mindaugui ir jo žmonai uždėjo karūnas atvežtas iš Romos. Visi vyrai, moterys ir vaikai šoko, mėtė kepures ir šaukė “Valio!” Šiandien yra didelė šventė, tai švęskim, kol yra laiko.

*Laikraščio korespondentas, Vytas Skripkauskas, 4 klasė
Washington apylinkės Kristijono Donelaičio liet. mokykla*

Iš laikraščio “VAIVORYKŠTĖ” 1253 m., liepos 6 d.

Pasiruošimas pilyje Mindaugo karūnavimui. Tarnaitė Daria pasakoja apie puotą, kuri įvyks per Mindaugo karūnavimą. “Visi pilyje dirbo labai smarkiai. Tarnaitės turėjo išvalyti visus kambarius ir paruošti juos iškilmingiems svečiams. Visos grindys, langai ir sienos buvo išplauti. Kiekvienam kambaryje buvo padėta gražiausių gėlių. Visi stalai buvo papuošti gražiausiais ir brangiausiais indais”.

“Virtuvėje tarnaitės ruošė maistą. Aš kepiu daug įvairių žuvų. Lauke, ant ugnies, kepė jaučius ir kiaulieną. Dirbo 50 tarnų tik virtuvėje. Mes šnibždėjomės apie visus svečius kurie buvo pakviesti. Atvyks kiti kunigaikščiai ir jų žmonos. Atvyks bajorai, karaliai iš kitų šalių ir popiežiaus pasiuntinys. Gros muzika visą naktį. Bus tikrai žavinga naktis”.

Skaitykite pirmadienį, kaip viskas pavyko per Mindaugo karūnavimą. Iki sekančio karto.

Laikraščio korespondentė Daria Šilkaitytė, 6 kl.

Šv. Kazimiero liet. mokykla, Los Angeles

Procecija į bažnyčią. Iliustracija Reginos Žmuidzinaitės.
Šv. Kazimiero mokykla, Los Angeles

Iš laikraščio “KAS NAUJO?” 1253 m., liepos 6 d.

Mindaugo karūnavimas. Katedros viduje buvo didelė rimtis. Visi kunigaikščio Mindaugo draugai buvo susirinkę žiūrėti, kaip Mindaugas bus karūnuotas Lietuvos karaliumi.

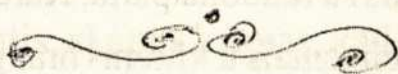
Kas dėjosi kunigaikščio Mindaugo mintyse? Aš manau, kad jis prisiminė, ką jis padarė Lietuvai iki šios karūnos. Sukurti vieningą valstybę reikėjo daug karų. Buvo daug apylinkių ir kiekviena turėjo savo kunigaikštį. 1219 m. buvo likę tik penki kunigaikščiai. Daug jų negalėjo vienoje tautoje sugyventi, tai galingesni pradėjo šalinti silpnesnius. Kunigaikštis Mindaugas, pašalinęs visus kitus kunigaikščius, net ir savo brolius, pasidarė visos Lietuvos valdovas. Lietuva kariavo prieš kalavijuočių ir kryžiuočių ordinus. Taip pat kariavo su Rusija. Ordinams buvo sunku kariauti su stiprėjančia Lietuva.

Kunigaikščio Mindaugo broliai ir dėdė norėjo pašalinti Mindaugą. Rygos vyskupas siūlė ordinui pakrikštyti Tautvilą, Mindaugo brolių, ir pastatyti Mindaugo vietoje. Mindaugas norėjo susitaikyti su ordinu.

Kadangi ordinas nesutiko taikytis su Mindaugu, Mindaugas nutarė krikštytis. Po krikšto Mindaugas pasiuntė į Romą pasiuntinius pareikšti ištikimybę popiežiui ir prašyti jo globos. Kartu buvo prašoma suteikti Mindaugui karališką karūną. Popiežius sutiko Mindaugo delegaciją ir įgaliojo Kulmo vyskupą Henriką karūnuoti Mindaugą karaliumi. Mindaugas galvojo, kad tai padės sustiprinti Lietuvos kraštą ir sukurti stiprią valstybę.

Atėjus karūnavimo momentui, Mindaugas priklaupė ant vieno kelio. Vyskupas išdidžiai pakėlė karūną virš Mindaugo galvos. Visoje katedroje nuskambėjo vargonų muzikos garsai. Kulmo vyskupas uždėjo karūną ant Mindaugo galvos.

*Laikraščio korespondentė, Laura Kiršoinytė, 6 klasė
Šv. Kazimiero liet. mokykla, Los Angeles*

Iš laikraščio "LAIKAS" 1253, liepos 7

Mindaugo karūnavimas. Mindaugo karūnavimas vyko vakar, 1 val. po pietų naujoje pastatytoje katedroje. Karūnacijoje dalyvavo Livonijos ordino magistras Andrius von Stirlandas. Buvo pristatyti Popiežiaus Inocento IV-ojo įgaliojimai. Karūną pašventino Kulmo vyskupas Heidenreikas. Kartu su Mindaugu buvo apvainikuota jo naujoji žmona Morta. Andrius Stirlandas pasirūpino, kad nuostabi karūna būtų pagaminta Rygoje ir ją pristatė Kulmo vyskupui karūnacijos metu.

Karūnacijoje dalyvavo Mindaugo taryba. Tarybą sudaro jo sūnus Vaiselga, giminės ir patarėjai. Taip pat dalyvavo kunigaikščiai Treniota, Mindaugo seserėnas, Švarnas, Daumantas ir Daumanto žmona kuri yra Mortos sesuo.

LAIKAS

Naujai karūnuotas karalius Mindaugas savo svečiams dalino lietuviškus ilguosius - tai Lietuvos karalystės sidabriniai lydinti pinigai.

Laikraščio korespondentė, Žara Kisieliūtė, 4 kl.

Maironio liet. mokykla, Lemont

Iš laikraščio “KUNIGAİKŠČIŲ LAIKAI” 1253.7.7.

Mindaugas karūnuotas. Vakar Kernavėje kunigaikštis Mindaugas vainikuotas Lietuvos karaliumi. Karūnavimas įvyko su popiežiaus palaima. Karalius Mindaugas priėmė krikštą prieš du metus. Šventėje dalyvavo Karaliaus Mindaugo tėvai, seneliai, draugai ir pakviesti svečiai; taip pat miesto ir kaimo gyventojai. Jis buvo apsirengęs žaliais drabužiais su raudonu paltu. Karalius laikė sidabrinį ir auksinį kardą papuoštą deimantais ir kitomis brangenybėmis. Karūna buvo auksinė ir papuošta deimantais, emeraldais ir didžiausiais gintarais. Karūnavimas įvyko Kernavės katedroje. Po apeigų įvyko didelis balius. Svečiai šoko, dainavo ir vaišinosi pyragu ir midum. Karalius pasveikino visus svečius ir pažadėjo, kad jis apsaugos Lietuvą.

Laikraščio korespondentė, Kristina Laukaitytė, 4 kl.

Washington apylinkės Kristijono Donelaičio liet. mokykla

Iš laikraščio “ŠAUKSMAS” 1253 m., liepos 7 d.

Karaliaus karūnavimas. Liškiava. Vakar, liepos šeštą, Mindaugas ir žmona Morta buvo karūnuoti katedroje. Popiežius Inocentas IV paskyrė vyskupą Henriką iš Kulmo atlikti karūnavimą ir nusiuntė Mindaugui karūną.

Anksti rytą Mindaugas atjojo ant balto žirgo su septyniolika savo geriausių riterių. Žmonės juos lydėjo iki katedros. Ten jau laukė daugybė žmonių. Vyskupas Henrikas, žmona Morta ir sūnūs Ruklys ir Rupeikis.

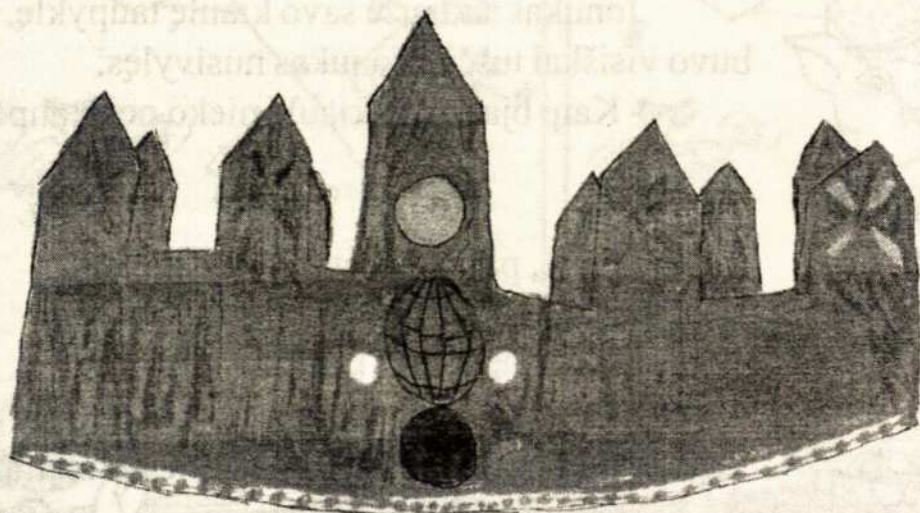
Mindaugas pats nuėjo į priekį katedros. Morta atėjo ir atsistojo šalia jo. Mindaugas užlipo laiptais pas Vyskupą Henriką ir atsiklaupė. Vyskupas Henrikas pasimeldė, pašventino karūną ir rimtai uždėjo Mindaugui ant galvos. Taip jis ir Mortą karūnavo. Kai visi sustojo džiaugsmingai ploti, Mindaugas padėkojo riteriams, Mortai ir kitiems, kurie padėjo jam tapti pirmuoju Lietuvos karaliumi. Jis taip pat padėkojo tiems, kurie atvyko ir visiems, kurie paruošė puotą.

Po karūnavimo iškilmių, vieni nuvyko į pilį, o kiti į dideles palapines iškilmingai puotai. Buvo tiek daug žmonių, kad lauke pastatė, kur kepti ir virti maistą, kad visiems užtektų. Buvo duonos, bulvių, morkų, net naujiena iš kaimo - koldūnai su spirgučiais! Visą rytą tarnai suko tris jaučius ant iešmų. Galėjai užuosti kvapą viso maisto visame kaime... taip viliojantis, skanus kvapas, kad beveik negalėjai sulaukti puotos! Tokių apeigų ir puotos niekad nebuvo matyta!

Po iškilmių, kai saulė jau seniai nusileido, dainuodami visiėjo namo.

Laikraščio korespondentė, Liana Bandžiulytė, 6 kl.

Šv. Kazimiero liet. mokykla, Los Angeles

Mindaugo
karūna.
Iliustracija
Lianos
Bandžiulytės

Juokų maišelis

Buvo maišelis pilnas juokų
Išbiro, išlakstė – po vieną, po du.
Pasislėpė jie po "Eglutės" šakelėm,
Bus linksma skaityti vaikams ir tėveliams.

- Na Laimute, kiek tau saldainių duoti?
- Tlis, - sako maža Laimutė.
- Sakyk "tris", - pataiso ją mama. – Kai teisingai ištarsi, duosiu.
- Tada duok dvylika!

Mokytoja bara Vytuką:

- Pažiūrėk kokios tavo purvinos rankos!
Dabar man aišku kas išteplojo durų rankeną!

- Tamsta mokytoja aš nekaltas. Aš durų rankomis neliečiu, aš visada jas atsidarau spirdamas koja.

Jonukas sudaužė savo kiaulę taupyklę. Ji buvo visiškai tuščia. Jonukas nusivylęs:

- Kaip bjauru, ta kiaulė nieko nesutaupė!

Onutė, pasilipusi ant kėdės plėšo kalendoriaus lapus.

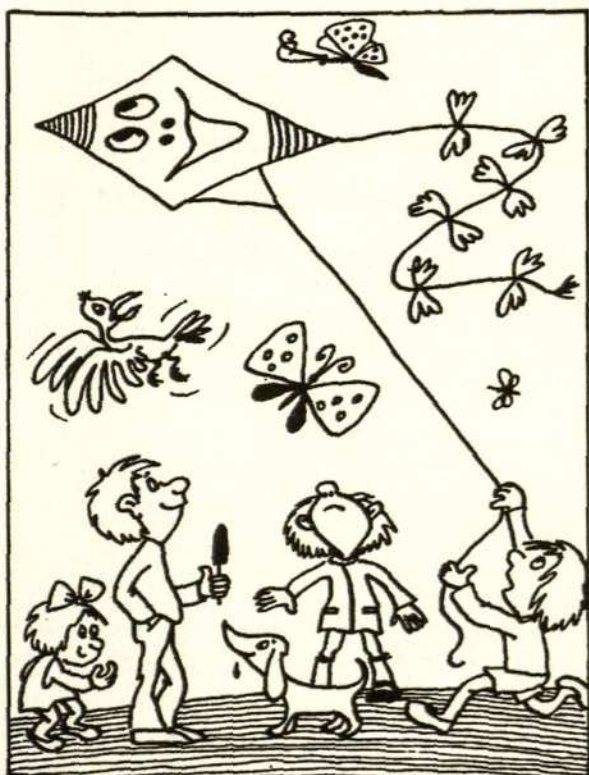
Mama nustebusi klausia:

- Onute, ką tu čia darai?

- Aš noriu, kad Kalėdos greičiau ateitų, -
pasiteisino mergaitė.

Surask po 10 skirtumų ir viską nuspalvink

ALP (LKA) 1485
2003, №. 6

LIETUVOS NACIONALINĖ
MARTYNO MAŽVYDO BIBLIOTEKA

Malvinos Milliron, 6 kl. iš Šv. Kazimiero liet. mokyklos, Los Angeles, piešinys.

EGLUTĖ

8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL. 60465, USA

Tel. 708-430-1911